

стѣши отъ законътъ, като го увѣрваше че ще стане богатъ и блаженъ. Но момакътъ не са поклати нито отъ заплашванъето, нито отъ обѣщаніята. Царьтъ покани майка му да го убѣди да направи каквото му той заповѣда, но тя като укори жестокий мъчителъ продума тѣй на сына си: „Смили са сыне, за мене майка си!“ Азъ та носихъ въ утробата си, азъ та родихъ и есукахъ съ млѣкото си. Не дѣй за любовта ми отстѣхва отъ братскыйтъ си примѣръ. Не са бой отъ тогози убійца; бой са отъ Бога, къмъ Бога са обърни, отъ Бога ще приемишь награда.“ — Отъ тѣзи думы одушевенъ момакътъ извика: „Нѣма да послушамъ царьтъ, но законътъ! Послѣ като са обърнѣ къмъ Антиоха рече: „Ты, крѣвопійца нѣма да избѣгнешъ отъ Божій гнѣвъ! ще дойде врѣме когато страданіята ще та накаратъ да исповѣдашь че си человекъ. Ако нашый родъ не бѣ съгрѣшилъ прѣдъ Бога, ный нигога не быхмы паднѣли въ тѣзи злины; но подиръ малко Богъ умилостивенъ отъ крѣвта на братьята ми и отъ моята ще стане милосърдѣ къмъ нашый родъ, и намъ подиръ смъртъта, която мъжественно претърпяваме, ще подари вѣченъ животъ.“ — Тогази Антиохъ ядосанъ за несполуката си уби тогози момака съ по ужасны мъжы. Най подиръ смъртъта на седемтъ сынове запечата са съ смъртъта на майка имъ; чудната и достопаметната тѣзи жена като поддръжаше мъжеството на сыноветъ си съ убѣдителны думы и гы виде да умиратъ доблестно, претърпѣ и тя жестока смъртъ, и крѣвта ѣ са смѣси съ крѣвта на дѣцата ѣ. (Мак. в. 3.).